

«Το μικρό εξάγωνο δωμάτιο» της Γιόκο Ογκάουα, από τις εκδόσεις Πατάκη. Μετάφραση: Άννα Παπασταύρου

Μια νεαρή συναντά στα αποδυτήρια ενός κολυμβητηρίου μια άγνωστη, που για κάποιο λόγο την εντυπωσιάζει. Όταν την ξαναβρίσκει, μερικές ημέρες αργότερα, να περπατάει στην πόλη συντροφιά με μια ηλικιωμένη κυρία, αποφασίζει να τις ακολουθήσει. Οι τρεις τους καταλήγουν σ' ένα εγκαταλειμμένο συγκρότημα κτιρίων και πηγαίνουν στο γραφείο του επιστάτη, περιμένοντας, καθισμένες, τη σειρά τους να μπουν στο «μικρό εξάγωνο δωμάτιο», ένα δωμάτιο των αφηγήσεων. Έναν μικροσκοπικό χώρο, όπου «μπαίνει κανείς και αφηγείται μια ιστορία κοιτάζοντας τον εαυτό του στον καθρέφτη». Εκεί, μπορεί να αφηγηθεί «ό,τι αγαπάει, ό,τι απεχθάνεται, ό,τι έχει κρυμμένο στα βάθη της καρδιάς του, ή ό,τι δεν κατάφερε να κρύψει, ό,τι μας φέρνει σε αμηχανία, ό,τι μας δίνει χαρά, ιστορίες από το παρελθόν ή από το μέλλον, αλήθειες ή οτιδήποτε άλλο, όλα είναι πιθανά. Λέει ό,τι επιθυμεί κανείς να πει τη συγκεκριμένη στιγμή».

Σε αυτό το πολυεπίπεδο συμβολικό μυθιστόρημα της Ογκάουα -που οι περισσότεροι ίσως γνωρίζουν από το αγαπημένο της και πολυδιαβασμένο από το ελληνικό κοινό «Η αστυνομία της μνήμης», η συγγραφέας μάς δίνει μια παράξενα όμορφη ονειρική ιστορία για την ενδοσκοπήση, τη μνήμη, τη φαντασία και φυσικά την αυτογνωσία. Με γλώσσα λιτή αλλά εικόνες ατμοσφαιρικές, σε έναν χωροχρόνο που κάνει τη σημασία του, και με χαρακτηριστές-σύμβολα, η Ογκάουα μάς μεταφέρει στον κλειστοφοβικό χώρο ενός κουτιού, εκεί «όπου μπορεί κανείς να ψιθυρίζει όσο θέλει, με όποιο ύψος θέλει, χωρίς να νοιάζεται για τα βλέμματα των άλλων». Η αφήγηση μελαγχολική, η ιστορία παράξενη και ένα τέλος που δεν σε ξαφνιάζει και τόσο, μάλλον σε λυτρώνει, θα λέγαμε, σαν ένα «μυστικό» που δεν επιτρέπεται να πεις, αλλά όταν μαθαίνεται, τελικά, συνειδητοποιείς ότι ευτυχώς που έγινε έτσι, για να απελευθερωθείς από αυτό.